

Anecdolari de i sobre Mn. Geis

per J.C.A.

La vida de Mn. Geis està plena també d'anècdotes. De tota mena. I singularment fetes de pinzellades festives, genuines del seu subtil humor i aguda ironia. Tots els que l'hem conegut, els que hem estat beneficiaris del seu tracte i amistat, en servem algunes. N'hi ha, però, a balquena i bo seria que algú les anés recollint i aplegant: seria un plat literari força original i saborós.

Ara, n'aporto un petit ramell.

Contava d'aquella vegada que es trobà pel carrer a una dona d'edat provecuta que li digué:

-Ja n'he sentit parlar de vostè. Oi que ha escrit alguna cosa?

-Es devia referir a que m'havia llegit alguns versos que es posen en alguns recordatoris...

Entre amics, de sobretaula, tocant el tema de la llengua catalana aleshores interdidada, un franciscà va explicar que un missioner també franciscà i basc ell, va dir que li agradaria aprendre el català, si bé creia que li seria prou difícil.

*-Gens ni mica!... Per poder parlar el català només cal saber una sola conjugació: la del verb **fotre** -digué el franciscà.*

I tot seguit "recità" la conjugació. Quan acabà, Mn. Geis digué:

*-No **fotem**...*

Arran d'una visita, amb motiu del seu ministeri, a una casa d'una família força coneguda a la ciutat, va coincidir amb el metge de capçalera, amic seu, el qual, dirigint-se a Mn. Geis, li digué:

-Vosté i jo hi farem molts anys a aquesta casa... perquè només hi venim quan ens hi demanen...

Dels seus dies d'alumne del col·legi del Collell, contava algunes anècdotes. Una de mostra: Arran de la festa de Sant Francesc d'Asís, el rector-director del Centre, gran enamorat del sant, des de la trona va fer un panegíric, citant, equivocadament, que va néixer l'any 1982 (fou el 1182). Una vegada acabat el sermó, el jove Camil se li va apropar tot somrient, dient-li:

-Senyor rector, si vivim una bona colla d'anys podrem anar al bateig de Sant Francesc...

Mn. Geis li plaia recordar el que l'alcalde Marçet, en certa ocasió, havia dit d'ell a una determinada persona:

-És l'únic capellà que no m'ha demanat mai res...

Mn. Geis solia atendre les visites o bé en el rebedor, o en el mateix menjador del pis o en el seu despatx, que dona al carrer de Gràcia.

Quan calia fer alguna consulta, estant al menjador i no la tenia a mà, et feia seguir, tot dient:

-Anem al "magatzem".

Es referia el seu despatx, ple de llibres i papers entre els quals, sempre, sempre, trobava el que buscava...

Feia pocs dies que havia ingressat a la clínica Sta. Fe, arran de la dissortada caiguda que li provocà fisura de fèmur. Una de les infermeres de servei, que no el coneixia, li va preguntar si tenia fills.

Ell, li contestà, amb tota naturalitat:

-No, encara no...

En la mateixa cambra, una altra li preguntà com es deia.

-“¿Camilo?... ¿Como el de Guareschi?”

-Sí, igual, igual...

Seguim a la mateixa cambra.

Calia fer-li una altra radiografia. En aquesta ocasió es queixà que li feia mal tota l'ossada per la duresa de la llitera -tenia tan poca carn!... La persona que l'atenia, li digué:

-“No se queje ni se mueva... Usted tiene que obedecer”.

-Si jo he fet jurament d'obediència tota la meua vida! -va dir-se...

Arran de la mort de la seva germana Narcisa -tres mesos abans havia mort la Rosa- Mn. Geis es plantejava la qüestió d'on calia residir d'ara endavant per no quedar-se sol al pis. Tenia varies opcions: entre alguna altra més, podia anar a casa dels seus nebots (en Ramon i la Núria, a Bellaterra), o a Girona a casa d'uns altres nebots, o anar-se'n al Monestir de Poblet o al de Montserrat, o a l'Asil Sardà i Salvany de les Germanetes o... posar una majordona.

Cal dir que ell no volia donar molèsties a ningú. (Aquest havia estat el seu pensament de sempre). Es feia aquestes reflexions:

-Si me n'anés de Sabadell hauria de deixar el pis (el seu Sancta Santorum).

I afegia:

-No vull pas posar cap majordona perquè no fos cas que em passés com aquell rector...

Aleshores explicava aquesta breu història: Hi havia un rector que adoptà una majordona per tenir cura de la casa i de l'aviram. Els primers temps, la majordona solia ensenyar:

-Mirin, aquestes són les gallines del senyor rector.

Més endavant, ja deia:

-Mirin, aquestes són les nostres gallines...

I finalment:

-Mirin, mirin, aquestes són les meves gallines...

(Mn. Geis optà per instal·lar-se a la residència de la casa pairal que fou del doctor Sardà i Salvany, on morí el proppassat dia 16 de gener, a les 8,15 hores del vespre, a la cambra número 6).

Aquests últims temps, una nena d'uns set anys va demanar-li, tutejant-lo, que li dediqués una poesia per quan fes la Primera Comunió.

-Crec que no podré pas... No tindrè temps... Ja me n'hauré anat... -li contestà, pensant molt probablement que la seva vida no es perllongaria.

-Abans no marxis, deixe-me-la feta -li demanà la nena.

Quan estava a la Clínica Quiron, amb tractament, se sentia molt abatut, desanimat, faltat de tota il·lusió per a seguir vivint. Era debades que els que estàvem amb ell volguéssim estimular-lo.

En una de les visites consultives de dos joves metges, li digueren:

-Apa, Mn. Geis, cal que s'animi!

Ell els mirà i digué:

-Si no m'animeu vosaltres...

Des d'aquella cambra es veia la ratlla del mar. D'aquest mar on

“les onades fan sardana.

La puntegen al matí,

la puntegen a la tarda...”

com ell ens ha deixat escrit...

■